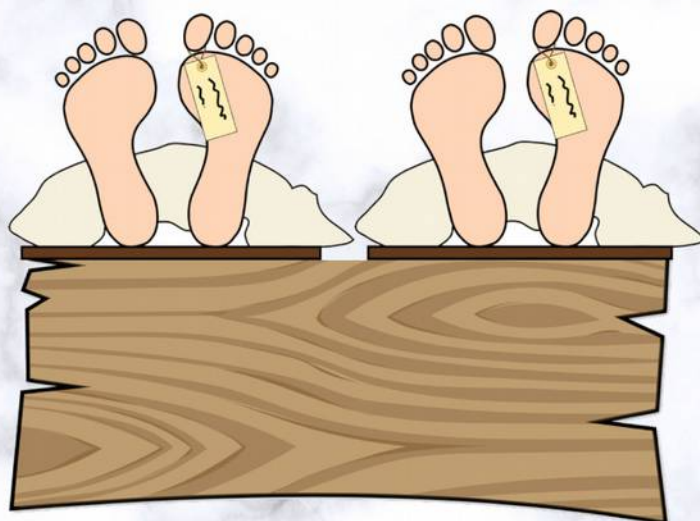

La Comédiathèque

Un secret pour deux

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

**Acest text este disponibil pentru lectură gratuită.
Cu toate acestea, trebuie solicitată o autorizație din partea autorului înainte de orice
reprezentare publică, fie că este realizată de companii profesioniste sau de amatori.
Pentru a lua legătura cu Jean-Pierre Martinez și a solicita o autorizație pentru
reprezentarea uneia dintre operele sale:
<https://comediatheque.net>
<https://jeanpierremartinez.net>**

Un sicriu pentru doi

Jean-Pierre Martinez

Traducere de autor

Când doi candidați la alegeri, chiar în ziua votului, trebuie să-și incinereze soții respectivi, există riscul de a umple urnele în mod fraudulos — și nu doar pe cele de vot.

Mai ales când directorul pompelor funebre a angajat o temporară... de nestăpânit.

Personaje

Robert

Frank

Wendy

Clara

© La Comédiathèque

PROLOG

(facultativ)

Recepția unei firme de pompe funebre, cu un aer impersonal, asemănător cu orice spațiu de primire al unei companii obișnuite. Cele două actrițe care interpretează femeile din acest prolog vor fi aceleași care vor juca, în piesa ce urmează, rolurile lui Wendy și Clara. Sunt îmbrăcate în doliu și poartă amândouă, pentru această ocazie, voalete negre care le ascund fețele. Acest lucru va împiedica asocierea cu personajele pe care le vor interpreta ulterior. Se va avea grijă, de asemenea, ca aceste două cupluri de personaje să fie foarte distincte prin stilul lor (felul de a se îmbrăca și de a se exprima, în special).

Prima femeie intră. Scoate o batistă din geantă, își șterge o lacrimă și își suflă nasul. Telefonul mobil sună. Răspunde cu o voce foarte afectată.

Femeia 1 – Da...? Ah, tu ești... Da, da, sunt la capela funerară. E adevărat că nu l-am mai văzut de mulți ani, dar tot e un șoc. Am vrut să-l mai văd o ultimă dată...

A doua femeie intră, îmbrăcată în doliu și voalată și ea.

Femeia 1 – Scuză-mă, trebuie să închid. Tocmai a ajuns sora mea. Te sun mai târziu, bine? Mulțumesc că ai sunat...

Cele două femei se sărută pe obraz, fără căldură.

Femeia 2 – Noroc că m-ai anunțat. Eu nici măcar n-am fost anunțată. E aici?

Femeia 1 – Da.

Femeia 2 – L-ai văzut?

Femeia 1 – Da.

Femeia 2 – Au trecut cel puțin zece ani... Trebuie să se fi schimbat, nu?

Femeia 1 – E mort, totuși.

Femeia 2 – Da... Nu sunt chiar sigură că vreau să-l văd, de fapt. N-am mai văzut niciodată un om mort. Poate e mai bine să păstrez imaginea lui așa cum era ultima oară când l-am văzut. Plin de viață...

Femeia 1 – Hai. Fă-o pentru el. Sunt sigură că i-ar fi făcut plăcere să te vadă încă o dată.

Femeia 2 – Bine.

Se îndreaptă fără entuziasm spre dreapta scenei și dispare.

Sora ei rămâne singură și își șterge din nou o lacrimă.

Cealaltă revine după o clipă, puțin tulburată.

Femeia 1 – Ești bine...?

Femeia 2 (încurcată) – Mi-ai spus sigur că asta e ușa din dreapta?

Femeia 1 – Da, de ce?

Femeia 2 – Nu-i el.

Femeia 1 – Nu l-ai mai văzut de zece ani. Normal că s-o fi schimbat.

Femeia 2 – Totuși nu și-a schimbat sexul... E o femeie care nu seamănă deloc cu el...

Femeia 1 – Ești sigură...?

Femeia 2 – O femeie care nu seamănă deloc cu el... Chiar nu ți-ai dat seama?

Femeia 1 – Eram atât de tulburată, azi-dimineață. Mi-au căzut lentilele de contact în chiuvetă și nu le-am mai găsit. Trebuie să fie ușa din stânga. Sunt două capele funerare... Mă duc să verific.

Femeia 2 – Cred că mai bine merg eu...

Pleacă din nou spre dreapta scenei, lăsând-o pe sora ei și mai tulburată, și revine după o clipă.

Femeia 1 – Și...?

Femeia 2 – Nici ăsta nu-i el.

Femeia 1 – Ești sigură?

Femeia 2 – Doar dacă nu ne-a ascuns toată viața că era negru... Ia să văd anunțul de deces. Poate ai greșit adresa. Capele funerare sunt peste tot în oraș...

Femeia 1 – Dumnezeuule... M-a dat complet peste cap vestea că a murit. Și acum nici măcar nu vom putea participa la înmormântarea lui...

Scoate anunțul din geantă și i-l întinde surorii.

Femeia 2 (aruncând o privire pe anunț) – Nu, totuși e aici, nu înțeleg... (continuă să citească cu voce tare) Cu durere vă anunțăm decesul domnului... Dar ăsta nu e numele lui!

Femeia 1 – Nu se poate! Ia să văd!

Ia anunțul pe care i-l întinde sora ei și îl privește mijind ochii, încercând să compenseze lipsa lentilelor.

Femeia 1 – La naiba! E numele vecinilor... Se întâmplă cel puțin o dată pe lună ca poștașul să încurce cutiile poștale. La urma urmei, între Martinez și Ramirez... n-am fost atentă.

Femeia 2 (consternată) – Deci nu e mort...

Cealaltă o privește cu un aer jalnic.

Femeia 1 – Îmi pare foarte rău...

Tăcere stânjenită.

Femeia 1 – Ce facem cu coroana?

Femeia 2 – Nu cred că o mai pot returna, nu-i așa? Îți dai seama dacă florarii ar începe să ramburseze florile după înmormântare... Putem s-o lăsăm la mormântul vecinului tău decedat.

Femeia 1 – Mai ales că nu păreau să țină prea mult la el. Nici măcar ei n-au venit...

Femeia 2 – Normal, tu ai anunțul.

Femeia 1 – La naiba, așa e. Cum o să le spun asta...

Femeia 2 – Aaa, da... Cred că de data asta o să ai nevoie de tot tactul de care ești în stare...

Femeia 1 – Mă rog... Partea bună e că nu e mort... (*oftează*) Tocmai când aproape că îmi făcusem deja doliul...

Femeia 2 – Măcar ai făcut repetiția.

Se pregătesc să plece.

Femeia 1 – Dumnezeuule...

Femeia 2 – Te duci să-l vezi?

Femeia 1 – Pe cine?

Femeia 2 – Pe el!

Femeia 1 – De ce m-aș duce să-l văd?

Femeia 2 – Nu știu... Țineai neapărat să-ți iei rămas-bun. Așa poți s-o faci cât încă e în viață...

Întineric.

Scurt intermezzo cu muzică funebră.

ACTUL 1

Recepția unei firme de pompe funebre, asemănătoare cu cea a unei companii obișnuite. Pe birou, un telefon sună. Robert, patronul, îmbrăcat foarte sobru, intră bombănind.

Robert – Da, da, vin... Ce-au toți azi de se grăbesc așa... Nu sunt încă reducerile... Ah, nu, vă jur, până la urmă o să ajung eu în groapă... (*Răspunde cu o amabilitate comercială*) Eden Pompe Funebre, la dispoziția dumneavoastră...? Da, domnule Morel, îl primim în această dimineață... Perfect, din stejar, cu mânere aurite și capitonaj verde-măr... Colecția toamnă-iarnă, exact... Dar știți, modelul Elizabeth II e un clasic. Nu se demodează niciodată. Nu e cel mai ieftin, e adevărat, dar știu că doamna Morel era foarte cochetă. Credeți-mă, cu modelul acesta nu dați greș. Oricum, n-am avut niciodată reclamații, nu-i așa? Marți, stabilit... Cu plăcere, domnule Morel... Mă rog, adică... marți, domnule Morel... Și încă o dată, sincere condoleanțe... (*Închide.*) Încep să obosesc de-a binelea... (*Telefonul sună din nou.*) La naiba... Eden Pompe Funebre, la dispoziția dumneavoastră...? Ah, tu ești, Simone... A trecut doctorul...? Gripă, bineînțeles... Cu epidemia care face ravagii în iarna asta... E foarte agresivă anul acesta... Aici telefonul sună fără oprire... Noroc că primesc noua colecție azi-dimineață, pentru că dacă apare ceva neprevăzut... Nu zic asta pentru tine, desigur... Dar chiar sunt depășit de situație. Nu era deloc momentul să te îmbolnăvești și tu... Singur aici nu fac față... Nu, angajata temporară încă n-a ajuns. Nu știu ce face. Trebuia să fie aici la nouă. Începe bine... (*Aruncând o privire prin vitrină*) Ah, văd pe cineva venind, trebuie să fie ea. Bine, trebuie să închid. Ai grijă de tine. Și eu te îmbrățișez...

Intră Wendy, o tânără cu un look complet nepotrivit pentru postul pe care urmează să-l ocupe (exagerat de sexy sau, dimpotrivă, punk ori gotic, de exemplu).

Wendy – Bună ziua! Știu, am întârziat un pic...

Robert – Într-adevăr... V-a prins perna chiar din prima zi?

Wendy – Nici vorbă! Nu, alarma a sunat la timp, m-am trezit la timp și gata. În autobuz am adormit din nou. M-a trezit șoferul la capăt de linie. Și până am luat autobuzul înapoi... (*Îi sună telefonul.*) Scuzați-mă... Alo, Pamela... Nu, abia am ajuns la muncă... Păi la Eden! Dezastru, nici nu-ți imaginezi... Pentru o dată mă trezisem la timp... N-o să crezi, am adormit în autobuz...

Robert – Am terminat, da?

Wendy – Scuză-mă, te sun când sunt mai liberă, bine? (*Își pune telefonul la loc.*) Era prietena mea, Pamela...

Robert – Și dumneavoastră cum vă numiți?

Wendy – Wendy.

Robert – Wendy?

Wendy – E o problemă?

Robert – Nu, nu... Adică... Wendy sună cam... mă rog, înțelegeți la ce mă refer...

Wendy – Nu...

Robert – Să zicem că, în meseria noastră, suntem obișnuiți cu prenume mai... sobre.

Wendy – De exemplu?

Robert – Nu știu... Maria... Nadia, la o adică... Sau Simone. Soția mea se numește Simone. Chiar credeți că o puteți înlocui?

Wendy – S-o înlocuiesc...?

Robert – Țineți neapărat să fiți strigată Wendy?

Wendy – Păi asta e numele meu.

Robert – Cât despre ținuta dumneavoastră...

Wendy – Ce are ținuta mea? Ce e cu ea?

Robert – Nu știu... Vi s-a spus că veți fi în contact cu clienții?

Wendy – Păi... da... Mi s-a spus că voi fi la recepție.

Robert – Înțelegeți că, pentru a lucra într-un asemenea loc, o ținută mai... clasică ar fi totuși mai potrivită.

Wendy – Aha...

Robert – Aveți vreo pregătire? O primă experiență în domeniul nostru de activitate?

Wendy – Am diplomă de cosmeticiană. Și am ținut locul unei vânzătoare într-un supermarket acum trei luni.

Robert – Cosmeticiană... Da, asta ne-ar putea ajuta, la limită...

Wendy – Serios...?

Robert – Dar supermarket... vreți să spuneți în domeniul funerar?

Wendy (*surprinsă*) – Nu... La raionul de mezeluri. De ce?

Robert – Ca să fie clar, la Eden nu suntem magazin de reduceri. Ce urmează? Vânzare prin corespondență sau online?

Wendy – Păi... de ce nu...

Robert – Ikea și noi nu avem aceeași meserie, nu-i așa?

Wendy – Da...

Telefonul sună.

Robert – E momentul să-mi arătați ce știți să faceți... Mai bine vă arunc direct în foc, pentru că vă spun din start: suntem la limită în perioada asta. Nu voi avea timp să vă instruiesc. La telefon ar trebui să vă descurcați, nu-i așa?

Wendy – Nicio problemă... (*Ridică receptorul cu siguranță.*) Edenia - Congelate, vă ascult? Ah, nu, doamnă, îmi pare rău, ați format un număr greșit... Vă rog, doamnă... Nicio problemă, doamnă... La revedere, doamnă...

Wendy, mulțumită de sine, se întoarce spre Robert, care o privește împietrit.

Wendy – Ce s-a întâmplat?

Robert – E o glumă? E o farsă cu cameră ascunsă, nu-i așa?

Wendy – Ce? Era o femeie în lacrimi care credea că sună la pompe funebre...

Robert – Noi suntem o agenție de pompe funebre!

Wendy (*buimăcită*) – Nu...?

Robert – Agenția de muncă temporară nu v-a spus nimic?

Wendy – Mi-au spus doar ceva despre produse reci... Și cum firma se numea Edenia, am crezut că...

Robert – Eden! Nu Edenia... E un coșmar... (*Încercând să-și păstreze calmul.*) Bun, din păcate, nu mai am de ales.

Wendy – Deci aici e... o agenție de pompe funebre? Eu n-am mai făcut așa ceva...

Robert – Ascultați: vă limitați la a răspunde la telefon și a nota mesajele. Când vine un vizitator, mă chemați. Și mai ales nu luați nicio inițiativă, da?

Wendy – Da.

Robert – Acum trebuie să mă întorc la deputatul meu...

Wendy – Deputatul?

Robert – Delamar. Alegerile anticipate... N-ați văzut afișele electorale lipite de zidul cimitirului? Azi e primul tur de scrutin! Și cum deputatul în funcție nu mai candidează...

Wendy – Deputatul în funcție?

Robert – Da... De data asta chiar putem spune că e o ieșire definitivă. Încerc să-l aduc într-o stare prezentabilă, acolo în spate. Și credeți-mă, e mult de lucru...

Wendy aruncă o privire prin vitrină spre afișe.

Wendy – Doamna Delamar... Totuși, pe afișe arată destul de bine conservată...

Robert – Nu doamna Delamar, soțul ei! El e deputatul în funcție. Soția candidează la alegeri ca să-i ia locul în Adunarea Națională.

Wendy – Aha, am înțeles...

Robert – Înmormântarea domnului Delamar are loc azi. Dar îmi vine greu să-i redau un aspect prezentabil. Trupul a stat mult timp în apă, și atunci, evident...

Wendy (*îngrozită*) – În apă?

Robert – De altfel, dacă vreți să vă ocupați de retușul final. De obicei soția mea se ocupă de asta, dar cum nu e aici...

Wendy – Adică...

Robert – Mi-ați spus că aveți diplomă de cosmeticiană, nu?

Wendy – Da, dar...

Robert – Am înțeles... Bun... Vă descurcați la telefon, nu-i așa?

Wendy – Da, da, sigur...

Robert – Atunci vă las... Ah, apropo, aștept o livrare în dimineața asta. Când sosește marfa, mă anunțați imediat, da?

Wendy – Marfa? (*îngrozită*) Vreți să spuneți că așteptați o livrare de cadavre?

Robert – Domnișoară, să știți că aici nu le spunem clienților noștri cadavre, ci dragi dispăruți.

Wendy – Bine...

Robert – De altfel, nu considerăm sosirea lor la noi o livrare, ci ultima vizită pe care ne-o fac pentru a-și pregăti călătoria spre lumea de dincolo.

Wendy – OK...

Robert – Puteți considera că lucrați într-o agenție de turism. Clienții noștri pleacă într-o croazieră, într-un fel. Doar că drumul de întoarcere nu e niciodată inclus în pachet.

Wendy – Înțeleg... Dar atunci ce e livrarea asta?

Robert – Vorbeam de o livrare de sicrie. Noua colecție. Aveți catalogul sub ochi!

Robert iese. Wendy aruncă o privire peste catalog.

Wendy – O, la naiba... Auzi, cică, croazieră... (*Formează un număr pe mobil.*) Pamela? N-o să-ți vină să crezi... Știi ce job mi-au găsit ăia de la agenție? Lucrez la pompe funebre! Ce nu face omul ca să-și câștige pâinea... Momentan e destul de liniște. Sunt la recepție, deocamdată... (*Sună telefonul de pe birou.*) Scuză-mă, trebuie să închid... (*Ridică receptorul.*) Edenia - Congelate... Scuzați... Eden Pompe Funebre, vă ascult... Da... Da... (*Scriind pe un bloc-notes*) Promoția lunii, perfect... Modelul Brad Basic... La 99 de euro, TVA inclus... Foarte bine, îi voi transmite, doamnă Delamar... Vă puteți baza pe mine... La revedere, doamnă Delamar...

Închide și oftează ușurată. O ușurare de scurtă durată, pentru că un bărbat intră pe ușă și se apropie de birou.

Wendy – Ați venit pentru livrare...?

Frank – Ăă... Nu... Frank Martino. Am întâlnire cu domnul Eden. Ca să aleg un model...

Wendy *(cu un zâmbet comercial)* – Îl anunț imediat... Vreți să aruncați o privire peste catalog până atunci... *(Îi întinde catalogul.)* E pentru un cadou?

Frank – E pentru soția mea...

Ea îl privește insistent, în timp ce el răsfoiește distrat catalogul.

Wendy – Mă gândeam eu că nu arătați ca un livrator...

Frank – Da...

Wendy – Scuzați-mă, dar... parcă v-am mai văzut undeva.

Frank – Da... Fotografia mea e lipită pe toți pereții din oraș...

Wendy – Sunteți căutat de poliție?

Frank – Nu încă... Deocamdată doar candidez la alegeri... *(Arătând spre afișele electorale de afară)* Pe afișele alea sunt eu...

Wendy – Frank Martino! Adversarul doamnei Delamar!

Frank – Să zicem rivalul ei...

Wendy – Lista de dreapta independentă, nu?

Frank – Ah, nu, aceea e doamna Delamar... Eu sunt centrist. Dar știți cum se spune: centrul e peste tot și nu aparține nimănui...

Wendy – Ei bine... Nu credeam că venind să lucrez aici o să am ocazia să întâlnesc celebrități...

Frank – Toată lumea moare într-o zi, știți. Chiar și celebritățile.

Wendy – Ați pierdut și dumneavoastră soția?

Frank – Da...

Wendy – Ah... Război!

Frank – Poftim?

Wendy – Cu un deces în familie chiar înainte de alegeri, doamna Delamar pornea cu avantaj. Așa se dau din nou cărțile...

Frank – Credeți?

Wendy – Dacă bunica lui Obama nu ar fi murit chiar înainte de alegeri, chiar credeți că un candidat de culoare ajungea președinte al Statelor Unite?

Frank – Greu de spus...

Wendy – Nu, credeți-mă, moartea soției dumneavoastră e, electoral vorbind, cel mai bun lucru care vi se putea întâmpla... Mă rog, strict din punct de vedere electoral, vreau să spun...

Frank – Văd că sunteți o fină observatoare a vieții politice... N-o să ezit să vă cer sfatul la nevoie... Ăă... Domnul Eden e aici?

Wendy – Da, sigur, îl sun imediat. *(Se uită la consola telefonică și citește etichetele de pe butoane.)* Așadar... Cameră frigorifică... Colț bucătărie... Tanatopraxie... Nu știu ce înseamnă, dar încerc aici... *(Formează numărul și așteaptă o clipă, până când răspunde Robert.)* Bingo! Domnule Eden? Frank Martino a sosit... *(Închide)* Vine imediat.

Tăcere ușor stânjenită. Frank răsfoiește catalogul ca să-și ocupe timpul.

Frank – Și dumneavoastră, v-ați făcut deja alegerea?

Wendy – Nu e prea galant din partea dumneavoastră, domnule Martino. Sunt încă prea tânără ca să-mi aleg sicriu...

Frank – Vorbeam de alegeri... de scrutinul de azi. Ați votat deja?

Wendy – Ăă... Nu, încă nu...

Frank – Atunci mai am o șansă... Cunoașteți programul nostru?

Wendy – Aveți un program electoral? Credeam că sunteți centrist...

Robert intră.

Robert – Bună ziua, domnule Martino. Și sincere condoleanțe.

Frank își compune din nou o mină de circumstanță.

Frank – Ce putem face? Asta e soarta, nu-i așa...

Robert – Măcar a avut o moarte frumoasă.

Frank – Așa credeți...?

Robert – Nu?

Frank – A fost lovită mortal de un tren de navetiști...

Robert – Scuzați-mă, cred că o confund cu doamna Morel... Ea a murit în pat, în somn. Avea 91 de ani...

Frank – Da... Soția mea era puțin mai tânără...

Robert își dă seama că Wendy le ascultă conversația cu o curiozitate prea puțin discretă.

Robert – Duceți-vă să ne aduceți două cafele, Maria.

Wendy – Wendy...

Robert – Da, mă rog... Știți să faceți cafea?

Wendy – Pot să încerc...

Frank – Tare, pentru mine, vă rog.

Wendy – Tare... ca lupta de azi, nu-i așa, domnule Martino...?

Zâmbet vag al lui Frank. Robert e vizibil exasperat.

Robert – Espressorul e încolo...

Wendy iese.

Robert – E tot mai greu să găsești personal competent în ziua de azi... Și soția mea e la pat cu gripa. Știți că anul ăsta e foarte agresivă...

Frank – Da... Soția mea a murit din cauza ei...

Robert – Credeam că fusese lovită de tren.

Frank – În timp ce se ducea la farmacie să-și ia vaccinul antigripal...

Robert – Am avut mereu rezerve față de vaccinul acesta... Și credeți-mă, sunt în măsură să știu... De altfel, i-am interzis soției mele să se vaccineze...

Frank – Doamna Eden e bine?

Robert – E doar o ușoară răceală, dar își revine în câteva zile. Mai bine lăsăm natura să-și facă treaba, nu-i așa?

Frank – Din păcate, în cazul soției mele, e o răceală... definitivă.

Robert – V-ați făcut deja alegerea, domnule Martino? După cum vedeți în catalog, noua colecție este absolut superbă.

Frank (*aruncând o privire rapidă pe catalog*) – Mmm...

Robert – Cum spun mereu: după prețul sicriului se vede cât de dragi ne-au fost cei dispăruți...

Frank – Mă gândeam la ceva foarte simplu, de fapt...

Robert – Înțeleg... Ceva elegant, dar discret în același timp... Aveți în minte un model?

Frank (*arătând în catalog*) – De ce nu acesta...

Robert (*nu prea încântat*) – Brad Basic. Modelul nostru de intrare în gamă. În promoție în perioada asta.

Frank – La 99 de euro, TVA inclus, corect?

Robert – Exact, domnule Martino...

Frank – M-am gândit că pentru o incinerare...

Robert – Aveți dreptate. Bradul e mai mult decât suficient. Aveți noroc, ne-a mai rămas doar unul pe stoc. E un model care se vinde foarte repede în perioada asta... În privința opțiunilor, vă putem propune...

Frank – Modelul de bază.

Robert – Brad Basic fără opțiuni. Perfect. Doriți să mai vedeți și altceva?

Frank – Deocamdată e în regulă, mulțumesc...

Robert – Perfect, domnule Martino. Atunci rămâne stabilit.

Wendy intră cu cafelele. Îi întinde o ceașcă lui Frank și pe cealaltă lui Robert.

Frank – Mulțumesc, domnișoară...

Wendy (*alintat*) – Wendy...

Frank își bea cafeaua dintr-o înghițitură și strâmbă din gură. Robert, intrigat, gustă și el și îi aruncă lui Wendy o privire furioasă.

Robert (*cu o privire de scuză către Frank*) – Cam prea tare, poate...

Frank – Ah, da, asta sigur...

Robert – Da... Ar trezi și un mort...

Wendy – O mică tentație pentru domnul deputat?

Frank o privește, tentat.

Robert – Cred că domnișoara voia să vă ofere ceva dulce. Avem cookies, dacă doriți. Îi face soția mea.

Frank – Dacă soția dumneavoastră se ocupă de plăceri... cred că mă abțin.

Wendy – Abstenență? Pentru un deputat...

Robert – Cred că domnișoara voia să spună abținere.

Frank – Și apoi nici nu sunt încă deputat...

Telefonul mobil al lui Frank sună cu un ton de alarmă.

Frank – Scuzați-mă... (*Răspunde*) Da...? Aveți primele estimări? Da... da... da... Ah... Bun, foarte bine, ajung imediat... Nu, ceremonia e la unsprezece... Exact, peste o oră... Dar, știți, va fi în cea mai strictă intimitate... N-aș vrea să exploatez drama care mă lovește ca să câștig simpatia alegătorilor... Ați anunțat totuși presa, da? Foarte bine, mulțumesc... Pe curând...

Robert – Ei bine? Și campania electorală, domnule Martino? Cum se prezintă?

Frank își pune mecanic telefonul pe biroul recepției și scoate din buzunar două pliante electorale.

Frank – După cum știți, în mod normal soția mea trebuia să candideze la alegerile acestea. Dar din cauza acestei tragedii...

Robert – Desigur...

Wendy – Se mai întâmplă să voteze și morții, dar nici în România n-am reușit încă să alegem unul în Parlament...

Robert – Deși, la rata de absență din parlament, nu sunt sigur că ar observa cineva imediat, nu-i așa...?

Frank (*întinzând pliantele*) – Pofțiți, vă las totuși câteva informații despre programul nostru.

Robert – Ah, aveți un program... Credeam că sunteți... Mă rog, nimic.

Frank – Adevărul e că n-am nicio experiență în politică. Dar partidul de centru găsește greu candidați...

Wendy – Da... Probabil e singurul partid din țara asta care are mai puțini alegători decât candidați...

Robert o săgetează cu privirea.

Frank – Pe scurt, am fost cam împins din spate și până la urmă am cedat... Bun, trebuie să vă las... Am o mică problemă de rezolvat...

Robert – Nimic grav, sper?

Frank – Cum n-am găsit pe nimeni altcineva, a trebuit s-o iau pe fiica femeii mele de serviciu drept supleantă. Dar tocmai mi s-a spus că a fost arestată pentru racolare în spațiul public...

Robert – Dacă nici candidații nu mai au voie să-și pună farmece la treabă prin piețe ca să convingă alegătorii, unde mai ajunge democrația?

Frank – Așa e, nu...?

Wendy – Dacă aveți nevoie de o nouă supleantă, vă pot ajuta eu...

Frank – De ce nu...? O să mă gândesc, promit...

Robert – Atunci pe mai târziu, la ceremonie...

Frank – Perfect.

Frank iese. Robert îi aruncă lui Wendy o privire de reproș.

Robert – Ce v-am spus?

Wendy – Ce?

Robert – Să vă limitați la a răspunde la telefon!

Wendy – Încerc doar să fiu amabilă cu clienții...

Robert – Curierul tot n-a venit?

Wendy – Nu...

Robert – Dacă o ține tot așa, rămânem fără stoc...

Wendy – Apropo de telefon, am uitat să vă spun. O să fiți mândru de mine — tocmai am făcut prima mea vânzare.

Robert (*neliniștit*) – V-am spus să nu luați nicio inițiativă...

Wendy – Doamna Delamar a sunat. Văduva domnului deputat. A ales modelul Brad Basic.

Robert – Brad Basic?

Wendy – Da, știu, e cel mai ieftin, dar tot e o vânzare...

Robert – Ne-a mai rămas doar unul în depozit — și tocmai i l-am promis domnului Martino pentru soția dumnealui!

Intră doamna Delamar.

Clara – Ah, domnule Eden. Voiam să vorbesc cu dumneavoastră.

Robert – Bună ziua, doamnă Delamar... și sincere condoleanțe pentru soțul dumneavoastră. Sunt sigur că ar fi aprobat alegerea dumneavoastră.

Clara – Pentru sicriu, vreți să spuneți? E adevărat că era un om foarte apropiat de oameni și avea gusturi foarte simple...

Robert – Mă refeream la candidatura dumneavoastră! Ca să-i luați locul în Parlament...

Clara – Oh, știți, nu prea îmi stă gândul la politică în perioada asta... (*Le întinde totuși lui Robert și lui Wendy câte un pliant electoral.*) Dacă alegătorii soțului meu nu ar fi insistat să candidez ca să-i salvez locul din parlament... Dar voiam să vorbim tocmai despre organizarea funeraliilor...

Robert – V-ați răzgândit asupra modelului, poate? E adevărat că Brad Basic, pentru un deputat...

Clara – Nu, nu, deloc. Bradul îmi convine foarte bine. Mai ales că am ales incinerarea...

Robert – Ah, și dumneavoastră...

Clara – Poftim?

Robert – Nu, vreau să spun... Se practică tot mai des în ultima vreme... Nu doriți să mai aruncați o privire pe catalog?

Wendy (*comercial*) – E colecția nouă. O simplă privire nu vă obligă la nimic...

Robert (*arătând catalogul*) – Uitați. Modelul Napoleon, de exemplu... Din mahon... Garantat treizeci de ani.

Clara aruncă o privire distrată pe catalog.

Clara – Nu, mulțumesc, chiar nu... De altfel, scuzați-mă, dar... Napoleon, Elisabeta a II-a, Marie Antoinette... Nu sună prea republican, totuși.

Wendy – Pe de altă parte, Brad Basic... Sună cam a IKEA, nu?

Robert – Desigur, dacă alegeți un model puțin mai scump, putem face un gest comercial. Luați-vă timp să vă gândiți.

Clara – Ascultați, chiar nu am prea mult timp și m-am hotărât deja. Brad Basic este perfect...

Robert – Adică...

Clara – Este vreo problemă?

Robert – Îmi pare sincer rău, doamnă Delamar, dar momentan suntem în pană de stoc pentru acest model...

Clara – Dar... domnișoara mi-a spus mai devreme la telefon că...

Robert – Între timp, am promis ultimul exemplar pe care îl mai aveam domnului Martino.

Clara – Martino? Adversarul meu la alegeri!

Robert – Este o neînțelegere regretabilă și vă rog să-mi acceptați toate scuzele... Domnișoara e la început în meserie și...

Clara – Nici nu poate fi vorba!

Robert – Vă pot propune un alt model... Vă fac o reducere, un fel de trecere la o categorie superioară...

Clara – Propuneți-i asta lui Martino.

Chiar atunci, Martino revine.

Frank – Cred că mi-am uitat telefonul mobil aici. (*E surprins s-o recunoască pe Clara.*) Doamnă Delamar...

Robert – Vă cunoașteți, cred...

Clara – Puțin... Soția domnului Martino a candidat la ultimele alegeri împotriva soțului meu...

Robert – Ah... Aproape o chestiune de familie...

Frank – Profit de ocazie ca să vă prezint sincerele mele condoleanțe, doamnă...

Robert – Domnul Martino este un adevărat gentleman. Va accepta, fără îndoială, să se retragă în favoarea dumneavoastră...

Frank – Poftim?

Clara – Se pare, domnule Martino, că nu suntem rivali doar pentru acest fotoliu de deputat...

Robert – Angajata mea a promis ultimul Brad Basic pe care îl mai aveam doamnei Delamar.

Wendy (*veselă*) – Hai că nu e chiar o tragedie... Sunt sigură că și dumneavoastră, politicienii, mai promiteți același post la două persoane diferite ca să câștigați alegerile...

Frank – Sigur vom găsi o înțelegere amiabilă... Nu-i așa, domnule Eden?

Robert – Bineînțeles... Noua colecție trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

Telefonul sună. Wendy răspunde.

Wendy – Edenia — Congelate... pardon... Eden Pompe Funebre, vă ascult. Nu închideți, vi-l dau imediat. (*către Robert*) Pentru dumneavoastră...

Robert – Mă scuzați o clipă... (*ia receptorul*) Da...? Nu...! Livratorul dumneavoastră are gripă? E o glumă? Când? După-amiază? Dar va fi prea târziu! O să mai auziți de mine, vă garantez!

Închide, consternat.

Frank – Bun, nu o să stăm aici toată ziua... Dacă o ajută pe doamna Delamar, sunt perfect dispus să aleg un alt model... Ce îmi propuneți?

Robert – Problema e că... Tocmai am aflat că livrarea pe care o așteptam în această dimineață se amână cu câteva ore...

Frank – Și?

Robert – Brad Basic era ultimul sicriu pe care îl mai aveam în magazin.

Frank – Ultimul? Vreți să spuneți că...

Robert – Îmi pare rău, nu mai am niciun alt sicriu disponibil pe moment... Doar dacă o punem pe doamna Morel înapoi la frig... Dar e deja în camera funerară cu familia...

Wendy – Da... asta chiar ar fi complicat...

Consternare generală.

Clara – Înmormântarea soțului meu trebuie să aibă loc azi, la ora unsprezece!

Frank – Și a soției mele la fel.

Robert (*pentru sine, coplesit*) – Un sicriu pentru doi... Exact asta ne mai lipsea...

Clara – Nu vreți totuși să-l puneți pe soțul meu și pe soția domnului în același sicriu?!

Frank – N-ar fi prea potrivit, asta e clar.

Robert – Poate am putea amâna una dintre cele două ceremonii pentru mâine?

Wendy – Până la urmă, acum nu mai sunt chiar atât de grăbiți.

Clara – Eu sunt!

Frank – Ah, nu, mâine nu e posibil nici pentru mine... Presa a fost deja anunțată...

Clara – Și pentru soțul meu la fel... Nu văd de ce i-aș lăsa prim-planul adversarului meu!

Robert – Bun, și atunci ce facem?

Frank – Și pentru soția mea chiar e nevoie de sicriu?

Robert – Poftim?

Frank – Vreau să spun... Sicriul e doar pentru incinerare, până la urmă. Durează câteva minute.

Wendy – Adevărul e că nici nu e prea ecologic... Se taie atâția stejari ca să se facă sicrie și apoi să fie arse imediat.

Frank – Ca să nu mai vorbim de gazele cu efect de seră.

Wendy – Am putea face ca în India: pe un rug din lemn uscat, pe malul Senei.

Clara – Da... Cred că asta ar plăcea foarte mult presei...

Întineric.

ACTUL 2

Frank și Clara așteaptă împreună la recepție, cu o mină de circumstanță. Frank aruncă o privire discretă la ceas.

Frank – Credeți că mai durează mult?

Clara – Nu știu... Nu prea sunt obișnuită cu astfel de situații...

Frank – E ciudat... Nu știu de ce, dar am impresia că sunt la maternitate, așteptând un eveniment fericit...

Clara (*neliniștită*) – Da... e ciudat...

Frank – Știți deja ce o să faceți cu cenușa?

Clara – Poftim?

Frank – Cenușa soțului dumneavoastră... Unde o s-o puneți?

Clara – Nu m-am decis... (*pauză*) E multă?

Frank – Nu știu... Încapă într-o urnă, oricum...

Clara – O urnă...?

Frank – O urnă funerară...

Clara – Ah... da...

Frank – Ce ironie pentru un deputat... să ajungă într-o urnă...

Clara – Iar dumneavoastră?

Frank – Pe șemineu n-o țin, în orice caz. Ar fi cam ciudat, nu?

Clara – Da...

Frank – Poate o împrăștii în grădină. Avem voie?

Clara – Cred că da... Nimeni n-a ajuns la închisoare pentru asta.

Frank – În afară de cei care l-au omorât, evident.

Clara – Mmm...

Frank – Să știți că soțul e pe gazon, între cușca câinelui și grătar... Sună cam dubios, nu?

Clara – Da...

Frank – E o decizie serioasă. Mai bine te gândești bine înainte. După aceea e prea târziu...

Clara – În afară de aspirator, da.

Frank – Și chiar suntem obligați să plecăm cu ea?

Clara – Cred că da... E ca la maternitate...

Chiar atunci, Robert și Wendy intră, fiecare purtând câte o urnă.

Robert – Nu văd plăcuțele. Care e deputatul?

Wendy – Of... plăcuțele...

Robert – Ce?

Wendy – Am uitat să le pun...

Robert – Dar v-am spus să... Am pus câte un bilețel cu numele pe fiecare urnă! Trebuia doar să înșurubați plăcuțele!

Wendy – Îmi pare foarte rău...

Robert – Dar știți în ce urnă e deputatul?

Tăcerea stânjenită a lui Wendy este un răspuns. Robert nu are timp să reacționeze. Frank și Clara se întorc spre ei cu o mină de circumstanță. După o mică ezitare, Robert îi întinde urna lui Clara, iar Wendy pe a ei lui Frank.

Robert – Vă lăsăm câteva clipe să vă reculegeți lângă cenușa soților dumneavoastră. (iese aruncând o privire nimicitoare către Wendy) Nu știu ce mă oprește să vă incinerez și pe dumneavoastră!

Wendy – În același timp, dacă nu mă duceam la Ikea să ne iau un sicriu din brad...

Robert – Sicriu de montat singur — nici nu știam că există așa ceva.

Wendy – Ei, măcar nu erau în pană de stoc...

Robert – Da, bine, ajunge...

Wendy – Și apoi, Eden sau Ikea — nici nu mai vezi diferența...

Robert – Asta chiar așa e... Există cincizeci la sută șanse ca, în momentul ăsta, doamna Delamar să se reculeagă la cenușa doamnei Martino...

Wendy – Și domnul Martino la cea a domnului Delamar...

Robert – De altfel, greu de montat sicriele astea la kit.

Wendy – Da... Și la capitolul ăsta seamănă mult cu Ikea...

Ies. Frank și Clara privesc urnele lor, cufundați în gânduri.

Frank – Din țărână suntem...

Clara – Și în țărână ne vom întoarce.

Frank – Cum a murit, mai exact, soțul dumneavoastră?

Clara – Înecat.

Frank – Înecat...?

Clara – Era pescar înrăit. Probabil a căzut din barcă. Trupul a fost găsit abia după șase săptămâni.

Frank – Și nu știa să înoate...

Clara – Nu mi-a spus niciodată... Dar e adevărat că nu l-am văzut niciodată înotând, cât a fost în viață.

Frank – Nu prea se laudă nimeni cu asta...

Un timp.

Clara – Dar soția dumneavoastră?

Frank – Un accident de mașină.

Clara – Ah, da...

Frank – La o trecere la nivel periculoasă... Mașina i s-a oprit chiar pe șine... N-a mai avut timp s-o pornească.

Clara – Dacă voi fi aleasă, promit că voi pune să fie amenajată trecerea aceea la nivel.

Frank – Mulțumesc... Din partea mea, dacă voi avea voturile alegătorilor, promit că voi propune o lege care să-i oblige pe toți pescarii să obțină un atestat de înot...

Rămân o clipă în tăcere, privind urnele.

Clara – Și să te gândești că s-au înfruntat unul pe celălalt la ultimele alegeri. Iată unde au ajuns. Fiecare în urna lui...

Frank – Da.

Frank – Asta da... putem spune că politica nu le-a priit...

Clara – Nu.

Frank – Sper să nu sfârșim la fel.

Clara – Cel puțin nu chiar imediat...

Frank – Apropo, ați văzut ultimele sondaje la ieșirea de la urne?

Clara – Da...

Frank – Turul doi se anunță foarte strâns.

Clara – Ar trebui să fiu bine plasată... Soțul meu poate să se odihnească în pace...

Frank – Mmm... La ultimele alegeri, prietenii dumneavoastră au fost suspectați că au umplut urnele.

Robert și Wendy revin.

Robert – Până la urmă, se pare că se înțeleg bine...

Wendy – O să vedeți, se termină cu o nuntă. (*Robert îi aruncă o privire dezaprobatore*) Amândoi sunt văduvi, nu?

Frank și Clara îi observă.

Clara – Bun, cred că o să vă lăsăm...

Robert – Luați-vă tot timpul necesar. Puteți rămâne cât doriți.

Wendy – Și sunteți oricând bineveniți la noi.

Robert îi aruncă o privire dezaprobatoare.

Frank – Pot să vă duc undeva cu mașina?

Clara – Nu știu dacă...

Frank – Aveți dreptate, scuzați-mă. Ar putea stârni bârfe.

Wendy se apropie de Clara.

Wendy – Vă ajut eu... Totuși, e destul de greu...

Clara – Mă descurc, mulțumesc.

Wendy face un gest stângaci să ia urna Clarei. În acest timp o lovește pe cea a lui Frank, care cade pe jos. O parte din conținut se împrășteie pe podea. Robert privește scena îngrozit.

Clara – Dumnezeuule!

Robert (năucit) – E un dezastru...

Wendy – Îmi pare foarte rău... Rezolv imediat.

Robert – Nu atingeți nimic, mă ocup eu...

Robert iese.

Wendy – Mi se întâmplă pentru prima dată, vă asigur.

Robert revine cu un șorț caraghios, o mătură și un fărâș.

Robert – Rezolv imediat.

Sub privirea consternată a celorlalți, mătură cenușa, o adună în fărâș și e pe punctul s-o pună în urnă — dar greșește urna.

Frank – Ăă... nu, acolo e soțul doamnei...

Robert – Scuze... (mută cenușa în cealaltă urnă) Gata, nu s-a întâmplat nimic.

Wendy se apleacă și ridică ceva de jos.

Wendy – Ia te uită... Ce-i asta?

Robert (jenat) – Se mai întâmplă să rămână câte ceva... plombe dentare, de exemplu.

Wendy – Aha... atunci putem spune că persoana de aici chiar a fost plombată bine de tot... Pare un glonț... și încă unul de calibru mare...

Consternare generală.

Robert (*examinând obiectul*) – Așa e... Soția dumneavoastră a murit într-un accident de vânătoare?

Frank – Ăă... nu... V-am spus, din cauza vaccinului...

Wendy – Aha... dar ăsta e un supozitor cam serios, nu?

Robert – Aș zice că sunt alice de pușcă...

Wendy – Pentru că, domnule Martino... dacă dumneavoastră v-ați împușcat soția crezând că e mistreț... nu dă deloc bine la urne...

Frank ia glonțul din mâinile lui Wendy și îl privește.

Frank (*stânjenit*) – Nu înțeleg, pe cuvânt...

Tăcere stânjenită.

Wendy – În același timp... vă spun sincer că nu sunt chiar sigură că e vorba de cenușa soției dumneavoastră...

Frank – Poftim?

Wendy – Am cam încurcat plăcuțele.

Robert – Vrea să spună că glonțul ăsta ar putea la fel de bine să provină din urna domnului deputat.

Frank o privește pe Clara, devastată.

Frank – Înțeleg.

Clara – Vă pot explica totul...

Frank – Serios?

Clara – Vă rog să ne lăsați singuri un moment.

Robert și Wendy ies discret.

Frank – Aveți ceva să-mi spuneți?

Clara – Dați-mi-l!

Frank – Nu chiar așa repede...

Clara – Bine... eu l-am omorât.

Frank – Dumneavoastră?

Clara – Soțul meu nu a murit înecat.

Frank – Și ați făcut crima să pară un accident...

Clara – Da.

Frank – Dar de ce?

Clara – Ca să nu ajung la închisoare, evident!

Frank – Nu — de ce l-ați omorât?

Clara – Nu-mi spuneți că nu știți.

Frank – Ce?

Clara – Mă înșela.

Frank – Și de ce ar trebui să știu eu asta?

Clara – Pentru că mă înșela cu soția dumneavoastră.

Frank – Nu...

Clara – L-am împușcat cu pușca lui. Și am aranjat să pară un accident de pescuit.

Frank – Destul de tras de păr.

Clara – Ar fi mers... dacă rămânea pe fundul apei.

Frank – Trecutul iese mereu la suprafață...

Clara – Credeam că incinerarea rezolvă tot. Dar glonțul a rezistat.

Frank – N-a fost autopsie?

Clara – Medicul meu e bătrân și cam miop. N-a fost prea atent.

Frank – O crimă pasională se poate apăra bine. Sau l-ați omorât pentru locul din parlament?

Clara – Candidez pentru imunitate parlamentară, în caz că voi fi anchetată.

Frank – O poliță de asigurare completă... imunitate electorală...

Clara – Mă veți denunța?

Frank – Depinde de dumneavoastră. Numai eu știu.

Clara se apropie lasciv.

Clara – Puteți face ce vreți cu mine... Voi fi a dumneavoastră.

Continuându-și avansurile, Clara răstoarnă și urna lui Frank, iar o parte din conținut se împrășteie pe podea.

Frank – Ați putea începe prin a vă retrage în favoarea mea...

Întuneric.

ACTUL 3

Robert este ocupat la recepție. Intră Wendy.

Wendy – Bună, bună!

Robert – Doar o jumătate de oră întârziere — progres! N-ai mai adormit în autobuz azi?

Wendy – Ba da, dar m-am trezit înainte de capătul liniei. Nu mai puteți fără mine, nu-i așa?

Robert – Mmm...

Wendy – Ei, domnule Eden, cum merg afacerile?

Robert – E destul de liniște în ultima vreme. După nebunia de săptămâna trecută.

Wendy – Nebunia?

Robert – Vorbă vine...

Dându-și jos haina, Wendy aruncă o privire spre afișele electorale.

Wendy – Ah, ați văzut? Până la urmă centristul a intrat în turul doi.

Robert – Da... Doamna Delamar s-a retras în favoarea lui...

Wendy – Dar el a luat-o ca supleantă...

Robert – Ghinion pentru dumneavoastră... Postul nu mai e liber.

Wendy – V-am spus eu că o să se termine cu o nuntă.

Robert – Sunteți foarte intuitivă, da...

Wendy – Soția dumneavoastră e aici?

Robert – E alături de mine.

Wendy (*dezamăgită*) – Atunci nu mai aveți nevoie de mine...

Robert – Adică... e alături, dar... Soția mea a murit, până la urmă, de gripă.

Wendy – Îmi pare foarte rău... Sincere condoleanțe...

Robert – Mulțumesc.

Wendy – Când s-a întâmplat?

Robert – Azi noapte. Poate că ar fi trebuit totuși s-o vaccinez...

Wendy – Măcar, cu dumneavoastră, o să aibă o înmormântare frumoasă.

Robert – Mda...

Wendy – O să-i puteți dovedi cât de mult ați iubit-o. Cum spuneți mereu: după prețul sicriului se vede cât ne-au fost de dragi răposații... Ce model ați ales?

Robert – Brad Standard...

Wendy – Ah, da... lemnul natural e mai cald.

Robert – Foarte inflamabil, mai ales la incinerare. Am ales și eu incinerarea.

Wendy – Desigur.

Robert – Și acum, evident, va trebui s-o înlocuiesc... definitiv.

Wendy – S-o înlocuiți...?

Robert – Aici, la noi.

Wendy – Aha, sigur... Îmi propuneți un contract pe termen lung, atunci...?

Robert – Vă pot angaja în probă, cel puțin. Odată cu moartea soției mele s-a eliberat un post de tanatopractor...

Wendy – Tanatopractor...

Robert – Eu mă ocup mai mult de partea grea. Pentru că uneori e chiar muncă de puzzle, la propriu. Și nici nu avem întotdeauna toate piesele.

Wendy – Ca la doamna Martino... Acolo chiar ați făcut minuni...

Robert – Așa e... Când ne-au adus-o, după ce a fost lovită de tren, în mașina... părea o sculptură contemporană. În fine... Soția mea se ocupa de finisaje. Acum că nu mai e... dacă vă tentează...

Wendy – Nu știu dacă m-aș descurca...

Robert – Nu e foarte complicat, de fapt. E cam ca la cosmetică — doar că clientele sunt mereu mulțumite.

Wendy – De ce nu...

Robert – Și e o meserie plină de surprize, contrar a ce se crede. Ați văzut și dumneavoastră — nu ne plictisim niciodată aici...

Wendy – Și mai întâlnim și lume bună, uneori...

Robert – Pentru că, mai devreme sau mai târziu, bogat sau sărac, celebru sau anonim — toți ajung pe mâinile noastre.

Wendy începe să dea cu mătura.

Wendy – Și cu glonțul pe care l-am găsit în urna deputatului — o să faceți ceva?

Robert – Credeți? Nu suntem poliția... Și apoi suntem legați de secretul profesional... În meseria noastră, inevitabil, intrăm în intimitatea familiilor...

Wendy – Aha...?

Robert – N-aveți idee câte lucruri se pot găsi în buzunarele morților. O dată am găsit chiar și un bilet de loterie câștigător.

Wendy – Văduva trebuie să fi fost încântată...

Robert – Vă dați seama că am preferat să nu-i spun. Mi s-ar fi părut nepotrivit...

Wendy – Desigur...

Robert – Așa am cumpărat și espressoorul, de altfel. Apropo, vreți o cafea?

Wendy – De ce nu...?

Robert iese o clipă să aducă cafeaua.

Robert (*din off*) – Uite, chiar săptămâna trecută, în cenușa doamnei Dumortier, am găsit o foarfecă.

Wendy – A fost și ea asasinată?

Robert (*din off*) – Foarfecă de chirurg! Fusese operată de apendicită... Și a murit din cauza complicațiilor postoperatorii...

Wendy – Să-mi dați totuși numele clinicii... în caz că ajung vreodată pe masa lor.

Robert revine cu cafelele.

Wendy – Mulțumesc că-mi dați o șansă, oricum. O să vedeți, n-o să fiți dezamăgit...

Robert – Mi-am făcut deja o idee despre ce puteți.

Wendy observă ceva în praful pe care îl mătură.

Wendy – Ia stați... ce mai e și asta?

Robert se apropie și privește obiectul pe care i-l întinde.

Robert – Un al doilea glonț?

Wendy (*grav, ca un detectiv*) – Deci a existat și un al doilea trăgător în asasinarea domnului Delamar... Nu mai e un foc de armă — e deja o rafală în toată regula!

Robert – Vă uitați prea mult la televizor, Wendy... A fost deputat, e drept, dar nu chiar Kennedy... (*reflectând*) Și dacă glonțul ăsta provine din cealaltă urnă...

Wendy – Bravo, domnule inspector... Credeți că și domnul Martino și-a împușcat „curcana”...

Robert – ...înainte să fie lovită în plin de trenul de la cinci și douăzeci și trei...

Wendy – În plin... în mașină.

Robert – Da, e o posibilitate...

Wendy – Dar de ce...?

Robert – Gelozia! Știți ce se spunea în oraș despre soția lui Martino?

Wendy – Nu...

Robert – Despre doamna Martino — doar trenul nu trecuse încă peste ea.

Wendy – Sau poate și-a omorât soția doar ca să stârnească mila alegătorilor... și să fie ales mai ușor.

Robert – Cine știe...

Wendy – Oricum, acum beneficiază de imunitate parlamentară...

Robert aruncă o privire spre vitrină.

Robert – Ia uite — vorbeam de lup.

Intră Frank și Clara în firmă.

Wendy – Se pare că lucrurile merg din nou.

Robert – Domnule Martino, doamnă Delamar. Ce vă aduce pe la noi? Sper că nu e alt deces în familie...

Frank – Nu, nu, stați liniștit...

Robert – În orice caz, îmi dați ocazia să vă felicit pentru alegerea dumneavoastră, domnule Martino.

Frank – Mulțumesc, Robert.

Wendy (*către Clara*) – Nu sunteți prea dezamăgită?

Clara – Sunt totuși supleantă... Ceea ce înseamnă că dacă i se întâmplă ceva domnului Martino, locul de deputat îmi revine automat. De aceea nu-l mai scap din ochi.

Robert – O investiție pe durata vieții lui, într-un fel, domnule Martino.

Wendy – Aveți grijă de dumneavoastră... Un glonț rătăcit poate apărea repede, mai ales la pescuit.

Robert – Sau când aștepți liniștit la o trecere la nivel...

Clara îi aruncă lui Frank o privire suspectă. El schimbă subiectul.

Frank – Nu, de data asta am venit să vă prezentăm condoleanțe, domnule Eden.

Robert – Pentru...?

Clara – Soția dumneavoastră.

Robert – Ah, da... e adevărat... Iertați-mă, sunt foarte tulburat în perioada asta.

Frank – Viața merge înainte...

Clara – Și tocmai... am venit și cu o veste bună.

Wendy – Așteptați un copil?

Clara – Nu încă...

Frank – Clara și cu mine ne căsătorim.

Clara – Cu separație de bunuri... și cu ochii în patru, cum se spune.

Se aude semnalul sonor al unui cuptor ajuns la finalul programului.

Clara – Gătiți ceva? Mai bine mergeți să vedeți — pare că se arde.

Robert – Ăă... nu... e... soția mea.

Frank – Soția dumneavoastră?

Robert – Cenușa ei, mai exact.

Clara – Aha... înțeleg...

Robert – Vreți să verificați dumneavoastră, Wendy? Nu sunt în stare să mă ocup de asta.

Wendy – Sigur, domnule Eden.

Frank – Cred că o să vă lăsăm.

Clara – Am venit doar pentru coroana funerară.

Robert – O coroană? Pentru nuntă?

Clara – Pentru înmormântarea soției dumneavoastră.

Frank – Din partea domnului deputat.

Clara – Și a supleantei sale.

Robert – Desigur.

Frank – Alegeți dumneavoastră. Trimiteți factura la cabinetul meu parlamentar.

Robert – Mulțumesc, domnule deputat. Doamnă supleantă. Sunt foarte mișcat de acest gest delicat, în nenorocirea care m-a lovit astăzi.

Clara – La revedere, domnule Eden.

Frank (*strângându-i mâna*) – Robert...

Frank și Clara ies.

Robert – Bun... și asta e rezolvat.

Revine Wendy.

Wendy – Au plecat?

Robert – Ați avut dreptate... Se termină cu o nuntă.

Wendy privește spre vitrină.

Wendy – Se potrivesc atât de bine... se vede imediat.

Robert – Mmm... Noi doi nu stăm chiar rău împreună, nu?

Wendy – Credeți?

Robert – Și acum că sunt văduv...

Wendy – A, apropo — am găsit asta în cenușa doamnei Eden... (*arată al treilea glonț*) Credeam că soția dumneavoastră a murit de gripă...

Robert – V-am spus... gripa face ravagii anul ăsta.

Întineric.

Sfârșit.

Autorul

Jean-Pierre Martinez este un dramaturg francez de origine spaniolă, al cărui parcurs atipic i-a conturat o voce artistică unică. Având o formare academică solidă, el deține diplome în economie și marketing (Sciences Po), literatură spaniolă și engleză (Sorbonne), lingvistică și semiotică (École des Hautes Études en Sciences Sociales), precum și scenaristică (Conservatoire Européen d'Écriture Audiovisuelle).

De-a lungul carierei sale variate, a fost baterist în trupe rock, semiolog în publicitate, scenarist de televiziune, profesor de limba franceză la o universitate din Texas și formator de scenariști la Paris. Astăzi, piesele sale sunt jucate pe cinci continente.

Susținător fervent al independenței dramaturgilor, Jean-Pierre Martinez a făcut alegerea îndrăznească de a oferi gratuit toate piesele sale companiilor de teatru, prin intermediul site-ului său. Traduse în peste douăzeci de limbi, aceste opere au ajuns la trupe emergente și comunități unde teatrul este un instrument al schimbării sociale. Astăzi, piesele sale sunt studiate în școli și universități din Franța și din întreaga lume, consolidându-și astfel impactul cultural.

Cu 121 piese de teatru scrise până în prezent, Martinez construiește un univers teatral unic și captivant. Amestecând cu măiestrie genurile, stilul său este adesea comparat cu cel al marilor dramaturgi francezi de comedie, precum Feydeau și Courteline, având totodată o notă de absurd în stilul lui Ionesco. Deși ancorate în realitatea cotidiană, piesele sale tind adesea spre fantastic și suprealism, fiind animate de dialoguri naturale și pline de forță.

Expertiza sa în naratologie și scenaristică se reflectă în construcția solidă a intrigilor, pline de răsturnări de situație neașteptate. În multe dintre operele sale, Martinez abordează critica socială prin caricatură și parodie, prezentând personaje atât victime ale normelor sociale, cât și complici la perpetuarea acestora. Această dualitate amintește de spiritul satiric al lui Molière, combinând critica acidă cu profunzimea umană.

Pentru Jean-Pierre Martinez, teatrul este mai mult decât divertisment – este un spațiu de reflecție și acțiune. Comedia devine un instrument puternic de apărare a valorilor universale, precum libertatea, egalitatea și echitatea.

Dincolo de umor, piesele sale pun în discuție teme actuale esențiale, precum: apărarea laicității, amenințările la adresa democrației, ascensiunea populismului și a extremismului, provocările ecologice ale omenirii.

Prin utilizarea umorului și a meta-teatralității, Martinez explorează rolurile actorilor, ale publicului și ale teatrului în sine. Această abordare adaugă profunzime lucrărilor sale, asigurându-le un impact larg, fără a compromite accesibilitatea. Angajamentul său de a crea piese inteligente, dar accesibile demonstrează relevanța continuă a teatrului în societatea contemporană.

Jean-Pierre Martinez promovează un teatru popular în cel mai autentic și nobil sens al cuvântului: captivant, dar fără a fi simplist, irreverențios, dar fără vulgaritate, angajat social, dar fără a deveni moralizator. Piesele sale continuă să inspire și să distreze publicul din întreaga lume.

Acest text este protejat de legile dreptului de autor.

Încălcarea intenționată a drepturilor de autor constituie o infracțiune și poate fi investigată, putând duce la o pedeapsă maximă de până la 3 ani de închisoare și o amendă de 300.000 EUR.

Toate piesele lui Jean-Pierre Martinez sunt disponibile pentru descărcare gratuită pe site-urile sale. Cu toate acestea, orice reprezentație publică, fie ea profesionistă sau amatoră, necesită o autorizare prealabilă din partea autorului.

Pentru a contacta Jean-Pierre Martinez și a solicita permisiunea de a pune în scenă una dintre operele sale:

<https://comediatheque.net/>
<https://jeanpierremartinez.net/>

Avignon – Februarie 2026

© La Comédiathèque

Piesă disponibilă pentru descărcare gratuită